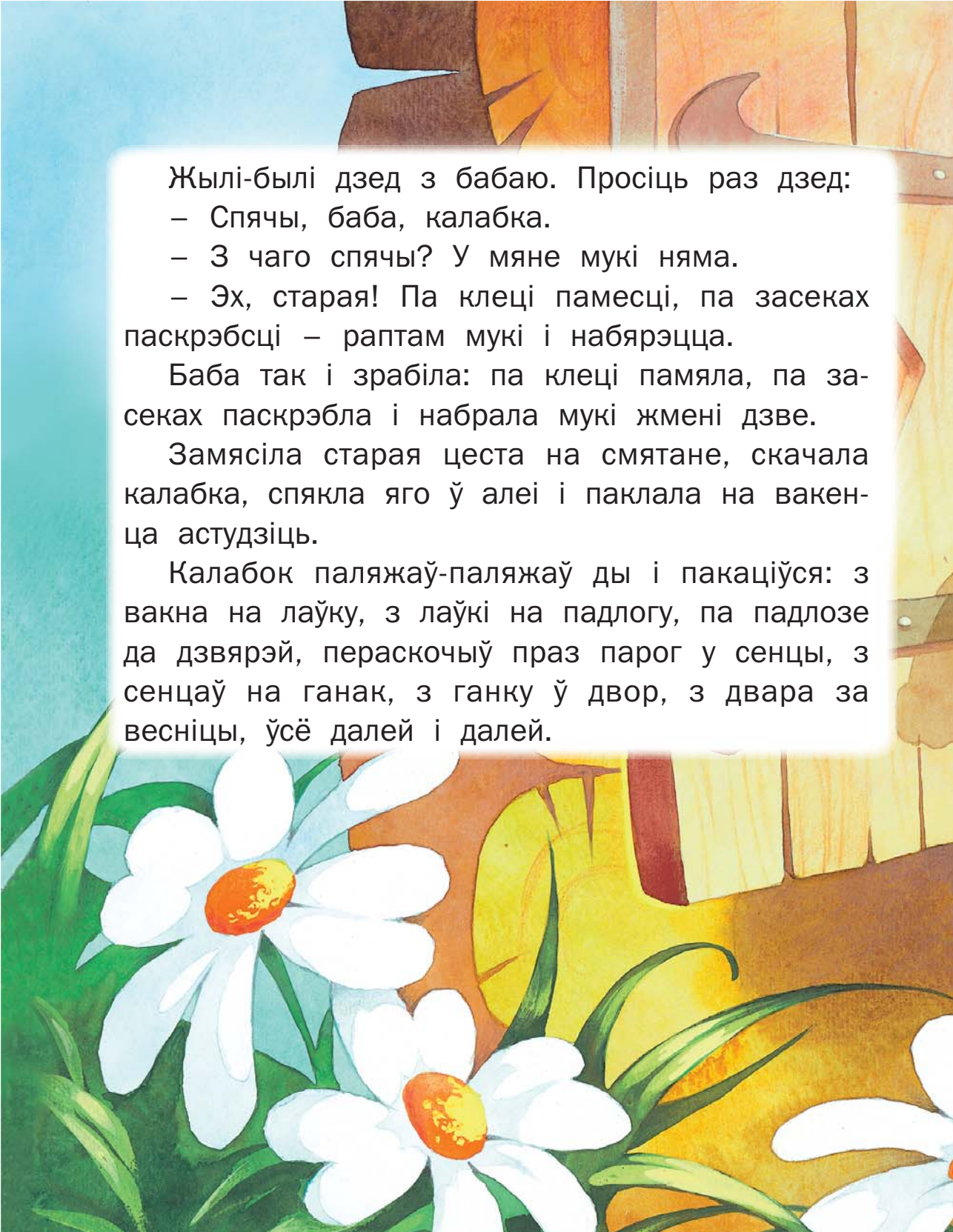

.КАЛАБОК.

Жылі-былі дзед з бабаю. Просіць раз дзед:
– Спячы, баба, калабка.
– З чаго спячы? У мяне мукі няма.
– Эх, старая! Па клеці памесці, па засеках паскрэбсці – раптам мукі і набярэцца.

Баба так і зрабіла: па клеці памяла, па засеках паскрэбла і набрала мукі жмені дзве.

Замясіла старая цеста на смятане, скачала калабка, спякла яго ў алеі і паклала на вакенца астудзіць.

Калабок паляжаў-паляжаў ды і пакаціўся: з вакна на лаўку, з лаўкі на падлогу, па падлозе да дзвярэй, пераскочыў праз парог у сенцы, з сенцаў на ганак, з ганку ў двор, з двара за весніцы, ўсё далей і далей.

Коціцца калабок па дарозе, а насустрач яму ідзе заяц:

– Калабок, калабок, я цябе з’ем!

– Не еш мяне, касы, а лепш паслухай, якую я табе песеньку спяю. Заяц паставіў вушы, а калабок заспяваў:

Я калабок, калабок!
Я па клеці мецены,
Па засеках скрэбены,
На смятане мешаны,
У печку саджаны,

На вакенцы студжаны.
Я ад бабкі ўцёк,
Я ад дзедкі ўцёк,
А ад цябе, заяц,
Не хітрая справа ўцячы!

